

Sub finem vitae kwam een jonge Soembanese vrouw met long-tuberculose bij ons. Ik vroeg de evangelist van het ziekenhuis haar nog diezelfde dag te willen opzoeken.

Zij herkende de guru (u = oe) ogenblikkelijk van wel 12 jaar geleden, toen deze ook in hààr kampong van „Maramba Tuhan Jesu” verteld had en zei: „Ik ben zo blij, dat ik U weerzie, want ik ben het nooit vergeten en wil nu zo graag weer over Hem horen”.

De guru sprak en bad met haar en beloofde de volgende morgen weer te komen, maar al vóór het afgesproken uur overleed zij plotse-ling. —

Een aarts-dobbelaar speelde, niettegenstaande een zeer ernstige long-tuberculose, hele nachten door en verloor daarbij heel het familie-bezit. Toen hij niet meer kon, zocht hij asyl in het ziekenhuis, want zijn familie weigerde hem nu ook nog te verplegen. Hij kreeg een bed op een kamertje met nog drie ernstig tuberculose-patiënten, maar toen de guru ook met hem wilde praten, trok hij de deken over zijn hoofd. Hij wilde er niets van horen. Als de guru een volgende keer binnenkwam, verdween hij onder de deken, maar hoorde dan toch wat deze met de andere drie besprak.

Een paar weken later sloeg hij echter opeens z'n deken terug en zei: „Vertel het mij ook, tuan guru, want ik kan mij niet meer tegen Maramba Tuhan Jesu verzetten”.

Op zijn uitdrukkelijk verzoek hebben wij hem op een zondagmorgen naar de kerk gedragen om gedoopt te worden, want: „als ik dàt merk niet op mijn voorhoofd draag, ben ik bang, dat Maramba Jesu mij niet herkennen zal als ik de hemel binnenkom”. —

Hier hebt U enkele gevallen en ieder van U zal die met eigen ervaringen kunnen aanvullen, waarin de stervende op de dood of op de hemel voorbereid werd; voor elk van hen had God een eigen weg: Hij zond de dominee, een moeder deed het in Zijn Naam, een nichtje brak door de afweer van jaren heen, een guru vertelde en in het wegge-waaide blaadje werkte de Heilige Geest wel zeer direct.

Maar in geen van deze mededelingen was het de dokter zelf, die op de dood voorbereidde, tenminste niet aan het begin van de behandeling en dit zou ik als algemene regel willen stellen, omdat ik van mening ben, dat de christen-arts hierop wel helemaal ingesteld moet zijn, maar deze zielszorg beter aan een ander kan toevertrouwen, die hij, zo nodig, zelf zoekt.

In veel gevallen zal het de dominee wezen, maar is deze er niet of